

Εφόσον, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 2, της οδηγίας, οι παραγωγοί και οι εκτελεστές/ερμηνευτές πρέπει να τυχαίνουν ιδίας μεταχειρίσεως με τους συγγραφείς, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν δικαιούται να αποκλείει το δικαίωμα ευλόγου αποζημιώσεως όταν το κοινό βλέπει ή ακούει άνευ αντιτίμου ασύρματη ή ενσύρματη εκπομπή η οποία περιλαμβάνει εγγραφή, όπως προβλέπεται με την παράγραφο 18 του Παραρτήματος (Schedule) 2 του Copyright, Designs and Patents Act του 1988.

Κατά την Επιτροπή, το κριτήριο του κοινού [που παρακολουθεί εκπομπή] χωρίς να καταβάλλει αντίτιμο, όπως προσδιορίζεται στην προαναφερθείσα διάταξη, είναι ευρύτερο των περιορισμών του δικαιώματος που επιτρέπει το άρθρο 10 της οδηγίας.

Ως εκ τούτου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, θεσπίζοντας περιορισμούς στο δικαίωμα ευλόγου αμοιβής των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών σε περίπτωση που το κοινό βλέπει ή ακούει άνευ αντιτίμου εκπομπή ή ανακοίνωση προστατευμένου έργου, παρέβη το κοινοτικό δίκαιο και, ιδιαίτερα, το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/100/ΕΟΚ.

(¹) EE L 346, της 27.11.1992, σ. 61.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-460/02)

(2003/C 55/17)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Mikko Huttunen και Antonio Aresu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Δεκεμβρίου 2002 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, καθ' όσον, με το νομοθετικό διάταγμα 18, της 13ης Ιανουαρίου 1999,

— δεν όρισε, για την επιλογή των παρεχόντων υπηρεσίες εδάφους, μέγιστη χρονική διάρκεια επτά ετών, όπως ορίζει το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 96/67/ΕΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1996, σχετικά με την πρόσβαση στην αγορά υπηρεσιών εδάφους στους αερολιμένες της Κοινότητας (¹),

— θέσπισε, με το άρθρο 14 του εν λόγω νδ, κοινωνικό μέτρο μη συμβαδίζον με το άρθρο 18 της οδηγίας,

— προέβλεψε, στο άρθρο 20 του ίδιου νδ, μεταβατικές διατάξεις μη επιτρεπόμενες από την εν λόγω οδηγία,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την προαναφερθείσα οδηγία·

- β) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 11 του νδ 18, της 13ης Ιανουαρίου 1999, δεν ορίζει μέγιστη διάρκεια για την επιλογή των παρεχόντων υπηρεσίες στους αερολιμένες στους οποίους η πρόσβαση στην αγορά γίνεται μέσω διαδικασίας επιλογής. Το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 96/67 ορίζει ρητώς τη μέγιστη διάρκεια, την οποία ορίζει σε επτά έτη. Η Επιτροπή θεωρεί, επομένως, ότι η έλλειψη ορίου της διάρκειας των συμβάσεων υπηρεσιών εδάφους στους ιταλικούς αερολιμένες δεν συμβαδίζει με τις επιβαλλόμενες από την οδηγία υποχρεώσεις.

Το άρθρο 18 της οδηγίας 96/67 επιτρέπει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν τα αναγκαία μέτρα για την προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Τα μέτρα όμως αυτά αφήνουν άθικτη την εφαρμογή της ίδιας της οδηγίας και δεν πρέπει ν' αντιβαίνουν προς άλλες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου. Με άλλα λόγια, η προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων να μην επιτρέπεται, δύναμι με το άρθρο 18 της οδηγίας, καθ' όσον όμως δεν ανισορροπείται την αποτελεσματική εφαρμογή της οδηγίας ως προς τις υπηρεσίες υπηρεσιών εδάφους. Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του νδ 18/99 προβλέπει τη θέσπιση μέτρων για τη διατήρηση του επιπέδου απασχολήσεως του προσωπικού της προηγούμενης διεύθυνσεως και τη συνέχεια της εργασιακής σχέσεως. Το δεύτερο εδάφιο της εν λόγω διατάξεως επιβάλλει, κατά συνέπεια, την υποχρέωση διατηρήσεως του προσωπικού οσάκις πραγματοποιείται «μεταβίβαση δραστηριοτήτων» αφορώσα μία ή περισσότερες κατηγορίες υπηρεσιών εδάφους που περιγράφονται στα παραρτήματα Α και Β. Μια τέτοια διάταξη βγαίνει προδήλως πέραν της προστασίας την οποία ήδη εξασφαλίζει η οδηγία 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου (²), της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/50/ΕΚ του Συμβουλίου (³) και κωδικοποιήθηκε με την οδηγία 2001/23/ΕΚ του Συμβουλίου (⁴), της 12ης Μαρτίου 2001. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φρονεί ότι το άρθρο 14 του νδ 18/99 υπερβαίνει το μέτρο που δύναται να θεωρηθεί ως επιτρεπτό προς εξασφάλιση της προστασίας των δικαιωμάτων των εργαζομένων κατά το άρθρο 18 της οδηγίας 96/67.

Το άρθρο 20 του νδ 18/99 αναφέρεται σε συμβάσεις εργασίας που προβλέπουν διάφορους οργανωτικούς διακανονισμούς ή συμβατικούς όρους ισχύοντες στις 19 Νοεμβρίου 1998. Οι συμβάσεις αυτές αφορούν το προσωπικό των χρηστών που παρέχουν εξυπηρέτηση δι' ιδίων μέσων, το οποίο είναι διαφορετικό από το προσωπικό που ορίζεται στην οδηγία. Οι συμβάσεις αυτές παραμένουν σε ισχύ και αμετάβλητες μέχρι τη λήξη τους, δεν μπορούν πάντως να διαρκέσουν πλέον της εξαετίας. Στην πραγματικότητα, στις επιχειρήσεις με «διάφορους οργανωτικούς διακανονισμούς» επιτρέπεται στην πράξη να ενεργούν ως φορείς εξυπηρέτησης δι' ιδίων μέσων, μαζί με άλλους φορείς εξυπηρέτησης δι' ιδίων μέσων και παρέχοντες υπηρεσίες.

Η οδηγία παρέχει σαφείς ορισμούς των φορέων υπηρεσιών εδάφους — παρέχόντων υπηρεσίες προς τρίτους και χρηστών που παρέχουν εξυπηρέτηση δι' ιδίων μέσων. Οι φορείς που δεν πληρούν τα κριτήρια της εξυπηρέτησης δι' ιδίων μέσων, τα οποία ορίζονται στο άρθρο 2, στοιχείο ζ', μπορούν να λειτουργούν μόνον ως παρέχοντες υπηρεσίες σε τρίτους. Περαιτέρω, το άρθρο 7, παράγραφος 2, και το άρθρο 11, παράγραφος 2, της οδηγίας ορίζουν ειδικές διαδικασίες που πρέπει να τηρούνται για την επιλογή φορέων εξυπηρέτησης δι' ιδίων μέσων και παρέχόντων υπηρεσίες προς τρίτους. Με γνώμονα αυτές τις θεωρήσεις, οι διατάξεις του άρθρου 20 φαίνεται να παραβαίνουν τις υποχρεώσεις αυτές.

(¹) ΕΕ 1996, L 272, σ. 36.

(²) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171.

(³) ΕΕ 1998, L 201, σ. 88.

(⁴) ΕΕ 2001, L 82, σ. 16.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας που ασκήθηκε στις 23 Δεκεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-463/02)

(2003/C 55/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους E. Traversa και K. Simonsson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 23 Δεκεμβρίου 2002, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Σουηδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Σουηδία, παραλείποντας να επιβάλει φόρο προστιθεμένης αξίας στις επιδοτήσεις που καταβάλλονται βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 603/95 (¹), της 21ης Φεβρουαρίου 1995, σχετικά με την κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα των αποξηραμένων ζωοτροφών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 της έκτης

οδηγίας 77/388/ΕΟΚ (²) του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: Ομοιόμορφη φορολογική βάση, και

- να καταδικάσει τη Σουηδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Πληρούνται οι τρεις προϋποθέσεις για να πρέπει να συμπεριληφθεί μια επιδότηση στη βάση επιβολής του φόρου. Από τον κανονισμό 603/95 προκύπτει σαφώς ότι μόνον οι επιχειρήσεις που μεταποιούν νωπές ζωοτροφές μπορούν να λαμβάνουν ενίσχυση και όχι οι παραγωγοί νωπών ζωοτροφών και ότι οι μεταποιητικές επιχειρήσεις συνάπτουν τόσο συμβάσεις πώλησεως με τις επιχειρήσεις που καταναλώνουν αποξηραμένες ζωοτροφές (παράδοση προϊόντων) όσο και συμβάσεις μεταποιήσεως με τους παραγωγούς νωπών ζωοτροφών (παροχή υπηρεσιών). Εν προκειμένω δεν υφίσταται καμία αμφιβολία ότι ο οργανισμός παρεμβάσεως που καταβάλλει την ενίσχυση σύμφωνα με τον κανονισμό 603/95 αποτελεί τρίτο πρόσωπο σε σχέση με τη μεταποιητική επιχείρηση και τον αγοραστή, και ότι η παρέμβαση αυτή πραγματοποιείται σύμφωνα με μια διαδικασία για την έγκριση των δημοσίων επιδοτήσεων.

Θα αποτελούσε υπερβολικά στενή ερμηνεία του άρθρου 11, Α, 1, της έκτης οδηγίας αν συμπεριλαμβάνονταν στη βάση επιβολής του ΦΠΑ μόνον τα είδη των ενισχύσεων που υπολογίζονται με βάση την τιμή του προϊόντος. Με τη γενική αναφορά στις «επιδοτήσεις που συνδέονται άμεσα με την τιμή των φορολογητέων» πράξεων ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να περιλάβει στη βάση επιβολής του φόρου προστιθεμένης αξίας όλες τις ενισχύσεις οι οποίες συνδέονται άμεσα με την τιμή του προϊόντος ή της υπηρεσίας, ήτοι τις επιδοτήσεις οι οποίες επηρεάζουν άμεσα το μέγεθος της αντιπαροχής του προμηθευτή ή του παρέχοντος τις υπηρεσίες. Οι επιδοτήσεις αυτές πρέπει να συνδέονται άμεσα ή να έχουν αιτιώδη σχέση με επακριβώς προσδιορισμένες ή δυνάμενες να προσδιοριστούν ποσοτικώς παραδόσεις εμπορευμάτων ή παροχές υπηρεσιών, δηλαδή η ενίσχυση καταβάλλεται αν και στο βαθμό που τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες πράγματι διατίθενται στην αγορά. Εξ αυτού προκύπτει το άμεσο αποτέλεσμα της επιδοτήσεως στην τιμή πώλησεως του προϊόντος και καθίσταται σαφές ότι η πρόθεση είναι να συμπεριληφθεί η επιδότηση στη βάση επιβολής του φόρου προστιθεμένης αξίας, βάσει μιας όχι περιοριστικής ερμηνείας του άρθρου 11, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α', της έκτης οδηγίας και σύμφωνα με τον γενικό σκοπό του άρθρου, ήτοι τη φορολόγηση ολόκληρης της αντιπαροχής η οποία έχει εξ ολοκλήρου ή εν μέρει καταβληθεί από ένα, οποιοδήποτε, πρόσωπο και η οποία έχει πράγματι ληφθεί από τον προμηθευτή ή τον παρέχοντα τις υπηρεσίες λόγω της πώλησεως του προϊόντος της υπηρεσίας.

(¹) ΕΕ L 63 της 21.3.1995, σ. 1.

(²) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.